

[Christmas Møller.]

holder Mestbegunstigelsen, idet vi jo ønskede Toldpolitik og aktiv Handelspolitik i Stedet for, naturligvis som parlamentarisk politisk Parti vil opfylde vor Forpligtelse til at opfylde Landets Traktater. Men vi har dog Lov til at sige til Regeringen, at der er jo ikke megen Rimelighed i, at det, der er sket her i Landet i de sidste to—tre Aar angaaende Handelspolitikken, er, at der er sendt en venstre-radikal-socialdemokratisk Delegation til Berlin, London, Haag eller hvorhen det nu har været, for at forhandle, og naar det saa kommer til Stykket, saa tror jeg, man har Lov til at sige, at saa var det andre, der maatte gennemføre det, som bevirkede, at man kunde opfylde sine Forpligtelser. Jeg vil sige til den højtærede Regering, at i dette er der ikke megen Rimelighed, og at vor Stilling vil være den, at hvis Ministeren ikke lytter til vort Raad, jeg kan godt sige vort Krav, om at faa en Konference mellem Sagkundskaben, økonomiske Institutioner og Politikere angaaende hele den fremtidige økonomiske Politik i Landet, saa maa Regeringen ogsaa forstaa, at saa har den mindre Krav paa et politisk Partis Medvirksomhed, nemlig naar den ved sine handelspolitiske Forhandlinger har baa-ret sig ad, saaledes som det er sket gennem en Aarrække her i Landet. Jeg vil endvidere gerne sige, følgende: Jeg ved jo ikke, hvad Delegationen til London er kommet hjem med. Jeg tror ikke, den er kommet hjem med meget, men jeg vil udtale, at naar det Forslag, som foreligger for Danmark vedrørende Bacon, er et saadant, at den engelske Regering dermed siger til os: nu vil vi, oven i Købet før Tiden, have en Ændring i Flæskeordningen, og det, vi vil have, er, at Kontingenteringen opretholdes, og saa skal vi samtidig have Lov til at lægge Told paa Bacon, og denne Told, denne Afgift, som danske Bønder, danske Producenter altsaa betaler, den vil vi benytte til at fremme Flæskeproduktionen, Svineproduktionen i England — thi nu er der jo ikke mere Tvivl i Danmark om, at det er Producenterne, ikke Forbrugerne, der betaler Tolden —, altsaa naar England stiller det Forslag, som man nok har Lov til at sige er et skrappt Krav, saa svarer jeg — jeg antager det, men jeg ved det jo ikke, for det er jo en radikal-socialistisk-venstre Delegation, der har været i London —, saa svarer jeg, at saa maa jeg dog formode, at den danske Delegation har sagt til de engelske Forhandlere: naar I kan kræve Told paa dansk Bacon, lagt i en Pulje givet til engelske Landmænd, for at slaa os ud,

saa kan der ikke fra noget Synspunkt siges noget som helst til, at vi her i Danmark af den danske Befolkning tager en Afgift og giver den til Smørproducenterne i Danmark. Englænderne er jo Gentlemen, Englænderne er jo bekendt for deres fairness; derfor siger jeg, at der kan for mig ikke være nogen Tvivl om, at det har man sagt, at naar man kan tage Afgift af et andet Lands Landmænd for at hjælpe sit eget Lands Produktion i Vejret, kan der ikke være det fjerneste i Vejen for, at vi, dette andet Land, paalægger en direkte Skat eller en Afgift, eller en indirekte Skat, hvad man nu vil, for at stimulere den danske Produktion. Og hvis Delegationen har sagt dette, hvad jeg maa formode, og hvis det er modtaget paa den Maade, i den Aand, det naturligvis maatte modtages i, er der Mulighed for Skabelse af en Smørordning — ved hvilken Vanskeligheden jo i øvrigt er, at Hjemmeforbruget er saa lille i Forhold til Eksporten —, og man har Lov til at sige, at det er Englands eget Svineforslag til Danmark, der har givet os denne Mulighed.

Derfor synes jeg, at nu er vi kommet godt i Gang, nu er der Fart paa. Regeringen er kommet med Kornforslag. Men dette er jo ikke nok. Landbokommissionen har ogsaa sagt, at der skal en Smørordning til, men lad os hellere faa det hele i en Fart. Man kan jo gøre det hurtigt, naar man vil; det har jeg Lov til at sige til de høje Regeringspartier, for de har i hvert Fald nogle Gange vist, at de kunde være hurtige i Vendingen. Derfor synes jeg, at over for den Vending, der var i Statsministerens Aabningstale om, at andre Planer om Ordning af Landbrugets økonomiske Forhold maa underkastes visse Undersøgelser, maa man sige, at vi maa hellere gøre det lidt rask af! Jeg kan jo ikke føje mange Berømmelsens Ord til, hvad der er sagt om Landbokommissionens Formand, men han er i Sandhed en Mand, der godt kan rubbe sig; om jeg saa maa sige, naar det skal være, og saa kan vi holde ud i 16 Timer i Træk, saaledes som vi gjorde, da vi sluttelig enedes om det foreliggende Forslag — det vil sige, vi fik 50 Øre i Timen, jeg nævner det, fordi det vist er under den tariffmæssige Løn i Almindelighed. Jeg synes, alt dette viser, at vi hellere maa gøre Arbejdet hurtigt og gøre det i denne ekstraordinære Rigsdagssamling.

Jeg skal ikke her ved første Behandling eller i det hele under Kornlovsforslagets Behandling stille Dagsorden. Det skal jeg ikke gøre af den Grund, at stiller man en Dagsorden, saa faar man den jo vedtaget, og naar man har faaet den vedtaget, saa falder